

Fortis-beleggers die na eerste reddingsweekend aandelen hebben gekocht, zijn niet misleid. Staat niet aansprakelijk voor door hen geleden koersschade.

Rb. 's-Gravenhage 20 oktober 2009, LJN: BK0741

Inleiding

Het hier te bespreken vonnis is de eerste rechterlijke uitspraak die is gedaan in door benadeelde Fortis-beleggers aangespannen procedures tegen de Nederlands staat (hierna: de 'Staat') naar aanleiding van de ontmanteling van Fortis eind september/begin oktober 2008.¹ De Rechtbank 's-Gravenhage heeft op 20 oktober jl. vonnis gewezen in zestien individuele zaken die als groep zijn behandeld. De rechtbank heeft voor deze gelijktijdige behandeling gekozen omdat veel van de kwesties die in de verschillende zaken spelen, overeenkomen.² Zij acht een gelijktijdige aanpak doelmatig en tevens worden hierdoor mogelijke tegenstrijdige beslissingen voorkomen. Behoudens de procedures die zijn aangespannen tegen de Staat bij de Rechtbank 's Gravenhage, lopen er thans ook nog andere procedures naar aanleiding van de ontmanteling van Fortis. Voor zover mij bekend zijn er op dit moment een tweetal procedures aanhangig bij de Rechtbank Amsterdam aangespannen door de VEB respectievelijk de Stichting FortisEffect.³ In de procedure aangespannen door de VEB zijn naast de Staat verschillende (tot het voormalige Fortisconcern behorende) Fortis-vennootschappen gedaagde. In de procedure aangespannen door de Stichting FortisEffect zijn naast de Staat twee Fortis-vennootschappen, de Belgische staat, de nationale investeringsmaatschappij van de Belgische staat, DNB en de AFM gedaagde. In deze laatste procedure speelt, evenals in het hier te bespreken vonnis, (onder meer) de gestelde misleiding van het publiek een rol.

Feiten

Eind september 2008 verkeerde de Fortisgroep (hierna: 'Fortis') mede door de toenmalige bankencrisis in ernstige financiële moeilijkheden. Op zondag 28 september 2008 hebben de Belgische, Nederlandse en Luxemburgse overheden besloten om Fortis gezamenlijk te ondersteunen. Enerzijds was het daarbij de bedoeling om Fortis onmiddellijk extra kapitaal te verschaffen. Anderzijds was het de bedoeling om door een overheidsparticipatie in de desbetreffende onderdelen van Fortis het vertrouwen van de markt te herstellen, zodat Fortis ook weer zelfstandig kapitaal van derden zou kunnen verkrijgen. Zoals bekend is deze eerste reddingsoperatie mislukt. Na een voor Fortis dramatisch verlopen week hebben eerdergenoemde overheden in de nacht van donderdag 2 op vrijdag 3 oktober besloten om Fortis geheel te ontmantelen. Als gevolg van deze nieuwe overeenkomst is de Nederlandse staat 100% eigenaar geworden van alle Nederlandse onderdelen van Fortis. Hiermee zijn de eerder gemaakte afspraken van het weekend ervoor komen te vervallen. De koers van de op de beurs verhandelde aandelen Fortis Holding (hierna: aandelen 'Fortis') is aanzienlijk gedaald.

---

¹ Zie over dit vonnis ook het heldere commentaar d.d. 21 oktober jl. van B.F. Assink op het blog www.thedefinitiontension.com ('The State's '08 Rescue of Fortis Bank and the Liability Aftermath', no. 165).

² Zie r.o. 4.1.

³ Zie Rb. Amsterdam 5 augustus 2009, LJN: BJ4746, Rb. Amsterdam 20 augustus 2009, LJN: BJ5646 en Rb. Amsterdam 17 september 2009, LJN: BJ7905.

In het vonnis is onder meer een citaat opgenomen uit de De Telegraaf van 20 december 2008. Aangezien dit citaat mijns inziens treffend weergeeft waar deze zaak in de kern om draait, geef ik het integraal weer.

‘(...) “Ik kon slechts machteloos toekijken hoe beleggers begin oktober aandelen Fortis bijkochten, terwijl wij onderhandelden om te bank te nationaliseren.” Dit zei Bernhard ter Haar, directeur Financiële Markten bij het ministerie van Financiën, donderdagavond in Groningen (...). De directeur Financiële markten zag met lede ogen aan dat beleggers alsnog in het financiële concern stapten, terwijl hij in het diepste geheim overleg voerde om de belangrijkste onderdelen van de bank te nationaliseren. Het weekend daarvoor maakten de Beneluxlanden nog bekend een minderheidsbelang in Fortis te nemen. (...)’

Eiser vordert een verklaring voor recht dat de Staat jegens hem toerekenbaar is tekortgeschoten dan wel zijn zorgplicht jegens hem heeft geschonden en/of onrechtmatig heeft gehandeld en daarom gehouden is tot vergoeding van de door hem geleden schade. Eiser legt hieraan kort gezegd ten grondslag dat hij afgaande op mededelingen over de redding van Fortis gedaan door (onder meer) de Staat, op vrijdag 3 oktober 3.930 aandelen Fortis à € 5,60 per stuk heeft aangekocht. Aldus meent eiser op het verkeerde been te zijn gezet en te zijn misleid. Hij beroept zich op de volgende mededelingen:⁴ een interview met de Minister van Financiën (hierna: de ‘minister’) in het journaal van zondag 28 september, een persbericht op de website van het Ministerie van Financiën van maandag 29 september, een interview met de minister in het journaal van maandag 29 september, antwoorden van de minister in het Kamerdebat dat (nabeurs) plaatsvond op dinsdag 30 september, een brief van de minister aan de Tweede Kamer van dinsdag 30 september, een tweetal persberichten op de website van het Ministerie van Financiën van dinsdag 30 september en antwoorden van de minister op Kamervragen op donderdag 2 oktober. De verwijten van eiser aan de Staat betreffen in de kern twee (nauw samenhangende) aspecten:⁵

- (i) De Staat heeft vanaf zondag 28 september tot na de beursluiting op vrijdag 3 oktober - achteraf gezien ten onrechte - de indruk gewekt en in stand gehouden dat door de aanvankelijk aangekondigde kapitaalinjectie de problemen bij Fortis waren opgelost. De Staat heeft hiermee zijn zorgplicht ten opzichte van eiser geschonden.
- (ii) De Staat heeft in de periode tussen de beursopening op maandag 29 september en de beursluiting op vrijdag 3 oktober voor eiser geheim gehouden dat zij bezig was met veel verder gaande maatregelen. Al heel kort na 28 september wist de Staat dat de aanvankelijk aangekondigde kapitaalinjectie niet afdoende was. Zij had daarover niet mogen zwijgen en in elk geval moeten voorkomen dat eiser en andere beleggers, nog steeds afgaande op het goede nieuws van het weekeinde, tot aankoop van aandelen Fortis zijn overgegaan.

Beslissing

Volgens de rechtbank is het uitgangspunt bij de beoordeling van deze verwijten het gegeven dat Fortis kort vóór 27 en 28 september in grote problemen verkeerde. Een faillissement was niet

---

⁴ De desbetreffende mededelingen zijn nagenoeg integraal in het vonnis opgenomen, zie r.o. 2.4-2.12.

⁵ R.o. 4.4.

ondenkbaar. Dit is tussen partijen geen punt van geschil. Verder is er naar het oordeel van de rechtbank geen reden om aan te nemen dat de Staat in het weekeinde van 27 en 28 september niet werkelijk het vertrouwen heeft gehad, en heeft kunnen hebben, dat de aanvankelijk aangekondigde kapitaalinjectie de problemen zou oplossen, en in elk geval het in korte tijd sterk geschonden vertrouwen van en in de financiële wereld in de positie van Fortis zou kunnen herstellen. Het betrof een hoogst ongewone ingreep van de centrale overheid, met een zeer groot financieel belang. Nu partijen het ook hierover eens zijn, neemt de rechtbank ook dit gegeven tot uitgangspunt.

Ad i. Voor de beoordeling van het eerste verwijt neemt de rechtbank veronderstellenderwijs aan dat eiser alle hierboven genoemde uitingen heeft gekend en zijn aankoopbeslissing daarop heeft gebaseerd. Gegeven de hiervoor vermelde uitgangspunten ontwaart de rechtbank in al die uitingen (interviews, persberichten e.d.) geen grondslag voor de stelling dat de Staat eiser (welbewust) op het verkeerde been heeft gezet of heeft misleid. Naar het oordeel van de rechtbank passen de uitspraken van de minister in het NOS-journaal van 28 september in het eerstgenoemde uitgangspunt en zijn deze overigens kennelijk niet bedoeld als - en evenmin in redelijkheid op te vatten als - een tot beleggers gerichte aansporing om aandelen Fortis te kopen, laat staan als een garantie dat een dergelijke aankoop veilig is. Ditzelfde geldt volgens de rechtbank voor de brief aan de Kamer van 30 september.⁶ Ik merk op dat de rechtbank deze laatste twee oordelen alleen maar betreft op de mededelingen van de minister van 28 respectievelijk 30 september, en niet op de andere mededelingen die eiser aan zijn vordering ten grondslag heeft gelegd. Ik neem aan dat de rechtbank bedoeld heeft te overwegen dat deze oordelen ook betrekking hebben op de overige mededelingen.

Ad ii. Voor de beoordeling van het tweede verwijt is volgens de rechtbank van belang dat de Staat in de nacht van donderdag 2 op vrijdag 3 oktober wist dat de aanvankelijk aangekondigde kapitaalinjectie de problemen bij Fortis niet had opgelost. Als vervolgens met eiser wordt aangenomen dat hij zijn aandelen op vrijdag 3 oktober heeft gekocht, dan staat vast dat hij dit heeft gedaan op een moment waarop de Staat wist dat de aanvankelijk aangekondigde kapitaalinjectie geen succes had gehad. De vraag is dan, aldus de rechtbank, of de Staat beleggers zoals eiser had moeten weerhouden van aankoop. Bij de beantwoording van deze vraag neemt de rechtbank, opnieuw bij wijze van veronderstelling, aan dat de Staat heeft voorzien dat na de volledige nationalisatie van de desbetreffende onderdelen van Fortis de waarde van de aandelen Fortis zou dalen.

Naar het oordeel van de rechtbank rustte op de Staat niet de plicht om het (mogelijke) scenario van volledige nationalisatie, dat zich in de loop van de week voltrok, bekend te maken. De Staat was in onderhandelingen verwickeld en zij mocht die vertrouwelijk houden. Dit geldt niet alleen voor commerciële partijen bij overnames, maar ook voor overheden, indien deze bij de vervulling van hun publieke taak betrokken zijn bij dergelijke transacties. Hierbij is volgens de rechtbank van belang dat de kapitaalinjecties waartoe de Staat heeft besloten, zijn geschied in het

---

⁶ De rechtbank voegt hier het volgende aan toe: 'al aangenomen dat de inhoud daarvan niet valt onder de grondwettelijke onschendbaarheid van de minister (als orgaan van de Staat) ook in zijn civielrechtelijke aansprakelijkheid'. Op dit punt wordt door de rechtbank verder niet ingegaan.

algemeen belang. Hiertoe behoort het behoud van een zogeheten systeembank. Bekendmaking van het feit dat de aanvankelijk aangekondigde kapitaalinjectie mogelijk - en later: zeker - niet het beoogde effect had, zou onoverzienbare gevolgen kunnen hebben gehad, aldus de rechtbank. Hiertoe behoort de bepaald niet denkbeeldige mogelijkheid dat spaarders en anderen elk vertrouwen in de bank zouden verliezen en hun gelden bij de bank zouden weghalen. Dit zou ertoe hebben kunnen leiden dat de bank zou zijn omgevallen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft de Staat in deze situatie in redelijkheid kunnen besluiten tot het geheim houden van de inmiddels ontstane situatie en zich daartoe zelfs verplicht kunnen voelen. De mogelijkheid dat beleggers, afgaande op de bemoedigende en geruststellende uitingen van de Staat, alsnog aandelen Fortis zouden kopen, legt hiertegenover bepaald onvoldoende gewicht in de schaal. Dit is volgens de rechtbank te minder het geval, nu het aanvaarden van risico's - goede én kwade kansen - inherent is aan beleggen en de Staat nooit garanties aan beleggers heeft gegeven en zich ook niet - met voorbijzien aan de genoemde andere belangen - in het bijzonder de belangen van deze groep behoorde aan te trekken.

Verder wordt ook de stelling van eiser dat de Staat had moeten bewerkstelligen dat de beurshandel uiterlijk met ingang van 3 oktober zou worden stilgelegd, door de rechtbank verworpen. Ook de stillegging van de handel zou namelijk verregaande onbeoogde gevolgen kunnen hebben gehad, aldus de rechtbank.

Tot slot oordeelt de rechtbank dat de door eiser gestelde mogelijkheid dat de Staat al op 30 september wist dat de aanvankelijk aangekondigde kapitaalinjectie niet voldoende was en dat reeds op die datum besloten was om de Nederlandse onderdelen van Fortis volledig te nationaliseren, niet leidt tot een ander oordeel. Ook dan immers zouden de beschreven gevolgen hebben kunnen intreden, aldus de rechtbank.

Commentaar

1. Het oordeel van de rechtbank komt er mijns inziens in de kern op neer dat het (algemene) belang van de Staat om een systeembank te redden zwaarder weegt dan het (specifieke) belang van een kleine groep beleggers dat als gevolg hiervan schade lijdt. Het niet aansprakelijk zijn van de Staat als uitkomst van deze belangenafweging acht ik in beginsel niet onbevredigend. Het spreekt immers niet aan om de koersschade van beleggers die er welbewust voor kiezen om in onstuimige tijden aandelen te kopen, voor rekening van de Staat (lees: de belastingbetaler) te laten komen, enkel en alleen omdat de Staat ter wille van het publieke belang een systeembank heeft proberen te redden. Dit neemt niet weg dat bij de motivering van (het oordeel van) de rechtbank een paar kanttekeningen valt te plaatsen.

2. In de eerste plaats valt op dat de rechtbank bij de behandeling van het eerste verwijt in het misleidingsbegrip een verwijtbaarheidselement lijkt in te lezen. Zij oordeelt dat in de gewraakte uitingen van de zijde van de Staat geen grondslag voor de stelling is te vinden dat de Staat 'ter zake van de aanvankelijk aangekondigde kapitaalinjectie eiser (*welbewust*) op het verkeerde been heeft gezet of heeft misleid' (curs. *ACWP*). Bij een zodanig stringente interpretatie van het misleidingsbegrip is begrijpelijk dat de rechtbank tot de conclusie komt dat geen sprake is van misleiding. Niet vol te houden valt immers dat de Staat met haar reddingspoging doelbewust heeft beoogd om het beleggende publiek op het verkeerde been te zetten. Een meer objectieve benadering heeft echter mijn voorkeur. Een mededeling is namelijk misleidend of zij is dat niet. Zij wordt niet meer of minder misleidend al naar gelang de verspreider van de mededeling (van

het eventuele misleidend karakter) een verwijt kan worden gemaakt. Wordt het misleidingsbegrip aldus (meer) objectief benaderd, dan zou men inderdaad kunnen zeggen dat de belegger bij zijn aankoop is misleid. Niet onaannemelijk is immers dat hij geen aandelen zou hebben aangekocht wanneer de minister vanaf het eerste moment openheid van zaken zou hebben gegeven. In deze benadering geldt dat de Staat weliswaar misleidende informatie heeft verstrekt, of althans een misleidend beeld in stand heeft gehouden, maar dat dit gelet op de overige omstandigheden van het geval niet onzorgvuldig, en dus niet onrechtmatig, is. Een alternatieve benadering zou nog kunnen zijn dat wordt geoordeeld dat de Staat *in beginsel* onrechtmatig heeft gehandeld, maar dat dit onrechtmatige handelen niet leidt tot aansprakelijkheid vanwege de aanwezigheid van een rechtvaardigheidsgrond die het onrechtmatige karakter wegneemt,⁷ of vanwege de afwezigheid van enig (rechtens relevant) verwijt. Deze laatste benadering ligt meer in lijn met de systematiek zoals die in het kader van art. 6:194-6:196 BW wordt gehanteerd.⁸

3. Het argument ten overvloede⁹ dat de uitlatingen van de minister ‘kennelijk niet [zijn, toevoeging ACWP] bedoeld als (...) een tot beleggers gerichte aansporing om aandelen Fortis te kopen, laat staan als een garantie dat een dergelijke aankoop veilig is’ overtuigt mij niet. Wellicht dat dit argument is toegespitst op de noodsituatie van het onderhavige geval, maar (binnen een casuspositie) in minder turbulente tijden houdt het denk ik geen stand. Natuurlijk is het zo dat mededelingen van de minister – gedaan om wat voor reden dan ook –¹⁰ over een beursgenoteerde uitgevende instelling niet zijn te beschouwen als beleggingsaanbeveling, maar dit laat onverlet dat beleggers in beginsel wel mogen vertrouwen op de juistheid en volledigheid van zulke mededelingen. Zou dit anders zijn, dan zou als uitgangspunt hebben te gelden dat beleggers dergelijke mededelingen moeten wantrouwen, en dat zou speculatie in de hand werken. Dit zou betekenen dat zodra de minister - eventueel door een journalist daarnaar gevraagd – zich over een beursgenoteerde uitgevende instelling uitlaat, het gevaar bestaat dat deze uitlating door de markt in negatieve zin wordt geïnterpreteerd waardoor een koersdaling intreedt. Het criterium voor de vraag of de Staat al of niet toerekenbaar onrechtmatig heeft gehandeld moet daarom mijns inziens niet zijn of door haar (in de persoon van de minister) gedane mededelingen als beleggingsaanbevelingen zijn op te vatten, maar - in plaats daarvan – of zij op verwijtbare wijze misleidende mededelingen heeft gedaan (of op verwijtbare wijze een misleidend beeld in stand heeft gehouden). Kan de Staat met andere woorden worden verweten welbewust onjuiste en/of onvolledige informatie te hebben verstrekt waardoor de gemiddelde belegger een beleggingsbeslissing kon nemen die hij bij juiste en volledige informatie niet zou hebben genomen? Deze vraag wordt door de rechtbank ontkennend beantwoord.

---

⁷ De wijze waarop de staat zich tegen de stellingen van eiser heeft verweerd, blijkt helaas niet uit het vonnis. Ik weet dus niet of de rechtsstrijd (art. 24 Rv.) een dergelijke oplossing toegelaten zou hebben.

⁸ Zie over deze systematiek Asser-Hartkamp 2006 (4-III), nr. 247-248. Hartkamp neemt op dit punt stelling tegen de eerdere bewerk van dit Asser-deel Rutten.

⁹ Het gaat in de redenering van de rechtbank om een argument ten overvloede, aangezien zij oordeelt dat de uitingen ‘overigens (...) niet zijn bedoeld als (...) een tot beleggers gerichte aansporing om aandelen Fortis te kopen’ (curs. ACWP).

¹⁰ Gegeven de verschillende financiële regelingen die door de Staat in het kader van de kredietcrisis in het leven zijn geroepen en waarop verschillende (beursgenoteerde) financiële instellingen een beroep hebben gedaan, kan het nogal eens voorkomen dat de minister publieke mededelingen doet die deze financiële instellingen betreffen.

4. Interessant is dat de rechtbank bij het afwijzen van het tweede verwijt – zonder dit met zoveel woorden te zeggen – een beroep lijkt te doen op de uitstelregeling van art. 5:59 lid 3 (oud) Wft.¹¹ Op deze wijze wordt de (open) maatschappelijke zorgvuldigheidnorm zoals die heeft te gelden voor de Staat ingevuld met de wettelijke norm zoals die is voorgeschreven voor beursgenoteerde uitgevende instellingen.¹² Dit objectieve aanknopingspunt komt de overtuigingskracht van de uitkomst van de belangenafweging mijns inziens ten goede. Voormeld artikel bepaalt dat een uitgevende instelling de openbaarmaking van koersgevoelige informatie kan uitstellen indien: a) het uitstel een rechtmatig belang van de uitgevende instelling dient; b) van het uitstel geen misleiding van het publiek te duchten is; en c) zij de vertrouwelijkheid van deze informatie kan waarborgen. Waar de rechtbank oordeelt dat de Staat ‘in onderhandelingen [was] verwickeld’ en zij die vertrouwelijk mocht houden, omdat ‘bekendmaking van (de richting van) onderhandelingen (...) niet beoogde of zelfs schadelijke gevolgen [kan] hebben en (...) dus contraproductief [zou kunnen] zijn’ en dat ‘dit geldt voor commerciële partijen bij overnames, maar ook voor overheden, indien deze bij de vervulling van hun publieke taak betrokken zijn bij dergelijke transacties (toevoeging ACWP)’, lijkt zij art. 5:59 lid 3, sub a (oud) Wft dus analoog toe te passen. Hierbij is van belang dat het (rechtmatige) belang van de Staat om de lopende onderhandelingen niet openbaar te maken in het onderhavige geval uiteraard verder strekt dan slechts het doen laten slagen van een specifieke transactie. Dit belang omvat tevens het maatschappelijke belang om een systeembank voor de ondergang te behoeden. Overigens valt in de overwegingen van de rechtbank geen verwijzing te lezen naar de hierboven genoemde voorwaarden b) en c). Laatstgenoemde voorwaarde heeft voor de onderhavige procedure geen betekenis. Had de Staat namelijk de vertrouwelijkheid van de onderhandelingen niet gewaarborgd, dan had de benadeelde belegger zeer waarschijnlijk in het geheel geen aandelen gekocht. De voorwaarde dat geen misleiding van het publiek te duchten is, lijkt ten opzichte van de voorwaarde dat het uitstel een rechtmatig belang moet dienen, geen zelfstandige betekenis te hebben. Uitstel van openbaarmaking van koersgevoelige informatie (lees: informatie waarvan een redelijk handelende belegger waarschijnlijk gebruik zal maken om er zijn beleggingsbeslissingen ten dele op te baseren)¹³ leidt immers per definitie tot misleiding van het beleggende publiek, althans tot misleiding in de zin van dat dit publiek hierdoor (redelijkerwijs) op het verkeerde been kan worden gezet.¹⁴ Het misleidingsbegrip dient in het kader van art. 5:59 lid 3 (oud) Wft dus niet in de gebruikelijke zin te worden verstaan, maar dient - in plaats daarvan – meer in teleologische zin te worden geïnterpreteerd. Met dit laatste bedoel ik dat alleen sprake is van misleiding in de zin van art. 5:59 lid 3 (oud) Wft wanneer uitstel van openbaarmaking niet in een evenredige verhouding staat tot het doel waarmee de informatie wordt achtergehouden. Wordt het misleidingsbegrip aldus teleologisch opgevat, dan lijkt het niet langer zinvol om de uitstelvoorwaarden b) en c) te onderscheiden.

5. Ook is interessant dat het oordeel van de rechtbank volledig is geplaatst in de sleutel van het onrechtmatigheidsvereiste. Bij de beoordeling van het eerste verwijt neemt de rechtbank *veronderstellenderwijs* aan dat de belegger de gewraakte uitingen heeft gekend en zijn aankoopbeslissing daarop heeft gebaseerd. Bij de beoordeling van het tweede verwijt neemt de

---

¹¹ Sinds 1 januari is de plicht tot openbaarmaking van koersgevoelige informatie opgenomen in art. 5:25i Wft. De uitstelregeling is ten opzichte van art. 5:59 lid 3 (oud) Wft niet gewijzigd.

¹² Zie over deze wijze van rechtsvinding Asser-Hartkamp 2006 (4-III), nr. 51h.

¹³ Zie art. 1 lid 2 van Richtlijn 2003/124/EG (*PbEG* 2003, L 339/70).

¹⁴ Vgl. G.T.J. Hoff in zijn annotatie bij V.zr. Rb. Rotterdam 8 juli 2009, *JOR* 2009, 234.

rechtbank eveneens *veronderstellenderwijs* aan dat de Staat heeft voorzien dat na de volledige nationalisatie van Fortis de waarde van de aandelen Fortis zou dalen. Hiermee wordt bij beide verwijten het causaal verband verondersteld en wordt de aansprakelijkheid van de Staat louter afhankelijk gesteld van het antwoord op de vraag of de Staat al of niet onrechtmatig heeft gehandeld. Lastige causaliteitsvragen worden op deze wijze uit de weg gegaan.

6. Tot slot zij opgemerkt dat ik mij eventueel zou kunnen voorstellen dat de eisende belegger de stelling had betrokken dat de aansprakelijkheid van de Staat moet worden gegrond op het beginsel van de gelijkheid voor de publieke lasten. In deze benadering wordt de vordering tot schadevergoeding van de belegger gebaseerd op de constructie van de zogenaamde 'rechtmatige overheidsdaad'. Afgaand op het vonnis heeft hij deze weg niet (mede) bewandeld.

A.C.W. Pijs